

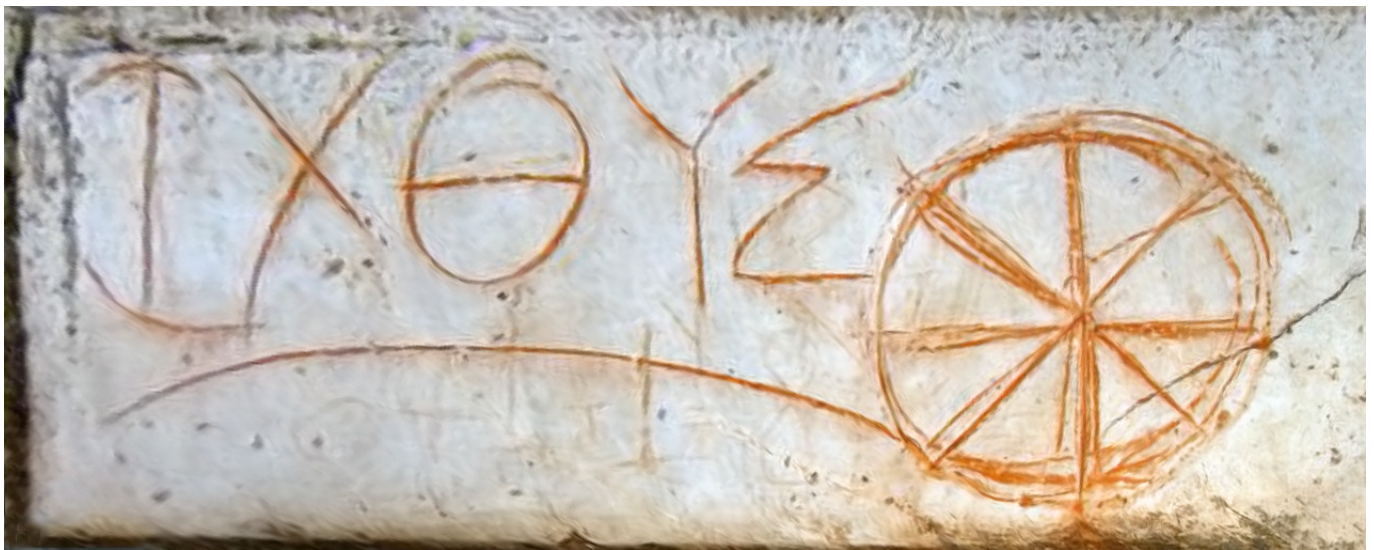
Οι ονομασίες «Χριστός» και «χριστιανοί» στην Αποστολική εποχή (Αθανάσιος Μουστάκης, Δρ Θεολογίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=161934>]

Κλείνοντας να σημειώσουμε ότι ο σημιτικός και ο αραβικός κόσμος διατήρησε ως γενικό προσδιορισμό των μελών της Εκκλησίας «Ναζωραίοι» η «Ναζαρινοί», ανεξάρτητα από το αν πριν από την ένταξή τους σε αυτή ήταν Ιουδαίοι η εθνικοί. Στο Κοράνι ονομάζονται «Nasrāni» από τη λέξη «ansar» που σημαίνει «βοηθοί» και έχει την έννοια των ακολούθων.

Μία από τις πρώτες περιπτώσεις που χρησιμοποιείται η λέξη «Χριστιανοί» είναι στο έργο του Ρωμαίου ιστορικού Σουετώνιου «Βίοι των Καισάρων: Νέρων». Στην υποτιμητική αυτή αναφορά «Afflicti suppliciis, Christiani, genus hominum superstitionis nove et maleficae» (= επιβλήθηκε τιμωρία στους Χριστιανούς, γένος ανθρώπων δεισιδαιμόνων και πονηρών) που συμπληρώνεται από μία άλλη εξίσου υποτιμητική αναφορά από τον Βίο του Κλαυδίου αναφέρεται το όνομα του Χριστού ως εξής: «Iudaeos impulsore Chresto assidue tumultuantis Roma expulit» (= οι Ιουδαίοι επειδή με την παρακίνηση κάποιου Χριστού προκαλούσαν συνεχώς

ταραχές εκδιώχθηκαν από τη Ρώμη). Από τον συνδυασμό αυτών των δύο χωρίων διαπιστώνουμε ότι οι Χριστιανοί, ως οπαδοί του Χριστού θεωρούνται υπαίτιοι για αναστατώσεις που εμφανίζονταν στην ιουδαϊκή κοινότητα της Ρώμης και για την τελική απομάκρυνση των μελών της από την πόλη επί αυτοκράτορα Κλαυδίου το 49 μ.Χ.

Παρόμοια χρήση για το «Χριστός», υπάρχει στον Τάκιτο, στο έργο του, *Annales* «ergo abolendo rumor Nero subdidit reos et quaesitissimis poenis adfecit, quos per flagitia invisos vulgus Chrestianos appellabat. auctor nominis eius Christus», δηλαδή «ο Νέρων υπέδειξε άλλους ως ενόχους και υπέβαλε σε ιδιαίτερες τιμωρίες εκείνους τους οποίους ο λαός, νιώθοντας μίσος για τις παρανομίες τους, ονόμαζε χριστιανούς. Εκείνος από τον οποίο προήλθε το όνομα είναι ο Χριστός» (15.44). Οι Χριστιανοί, στο κείμενο αυτό του Τακίτου[2] μνημονεύονται ως δράστες του εμπρησμού της Ρώμης, ενώ στη συνέχεια του συγκεκριμένου χωρίου ο Χριστός προσδιορίζεται ως κάποιος που εκτελέστηκε επί των ημερών του Τιβερίου. Ο μεσσιανικός τίτλος Χριστός φαίνεται ότι κυριαρχούσε και ξεχώριζε στις εκφράσεις των πιστών, ιδιαίτερα όσων είχαν σχέση με το ελληνικό πνεύμα και τον αντίστοιχο πολιτισμό.

Κατ' αντίστοιχο τρόπο ο Φλάβιος Ιώσηπος (Ιουδ. Αρχ. 20.199.200, γύρω στο 93-94 μ.Χ.) αναφερόμενος στον λιθοβολισμό του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου τον προσδιορίζει ως αδελφό του Ιησού, τον οποίο πάλι προσδιορίζει ως τον «καλούμενον Χριστόν» διότι προφανώς, ο Χριστός ήταν τόσο πολύ γνωστός που ακόμη και ένας μη χριστιανός, όπως ο Ιώσηπος, μπορούσε να αντιληφθεί τη σημασία Του για τους πιστούς.

[Συνεχίζεται]

[2] Πολλοί θεωρούν ότι είναι μεταγενέστερη χριστιανική παρεμβολή, αλλά και σε αυτή την περίπτωση διατηρεί ένα μέρος της αξίας του, καθώς σε μια πρώιμη εποχή χρησιμοποιεί την λέξη «Χριστιανοί».